

U SPOMEN SENJANIMA – SURADNICIMA I PRIJATELJIMA GRADA SENJA

U SPOMEN

**Prof. dr. sc.
DRAGOMIRU
BABIĆU**

U smiraju proljetnog predvečerja prekjučerašnjeg dana, kad se je naš mirni primorski gradić opraštao od svečarskoga uskršnjeg raspoloženja, iznenađujuća tužna vijest zaprepašćujućeg sadržaja širila se je gotovo brzinom zvuka iz Sušaka prema Novom Vinodolskom. Teško ju je bilo razumjeti, a kamoli izgovoriti ono što si čuo. "Ne mogu vjerovati, to je nemoguće, pa o podne sam razgovarao s njim na Placi. Jutros sam se sa Bracom šetao uz more", – tvrdili su drugi.

I jedni i drugi svjedočili su istinu kao nevjerovani Tome, ali zla kob bila je najuvjerljivija. U neboderu sušačke Vežice zauvijek je prestalo kucati

veliko i plemenito srce našeg sugrađanina prof. dr. sc. Dragomira Babića. To je na žalost bila prava, ali pretužna istina.

Počela se je odmotavati vrpca vremeplova.

U vrijeme dok je u našem malom primorskom gradiću Novom Vinodolskom, prije nešto više od 70 godina, živjelo domaće stanovništvo zemljoradnika, zidara, klesara i pokojih drugih obrtnika, doselila bi katkada pokoja činovnička obitelj, po dekretu, a nakon završetka službenog mandata odselila bi u nova odredišta. Pojedini su dolazili i odlazili, a rijetki su se zadržali i nastanili u našem gradu. Među ove posljednje ubraja se obitelj upravitelja Lučke ispostave u Novom Vinodolskom, pok. Andrije Babića i njegove supruge Marije, koji su državnim dekretom iz Malinske na otoku Krku premješteni u naš grad daleke godine 1928. S roditeljima dolaze kćerke Andrina i Mila, te sinovi Vlatko i Juraj. Tri godine nakon dolaska u Novi, točnije 3. svibnja 1931., rodio se je sin Dragomir, kojega obitelj, a kasnije i mi Novljani, odmila nazivamo BRACO.

Dragomir osnovnu školu završava u rodnom gradu, gimnaziju pohađa u Senju i kasnije u Zagrebu, gdje je i maturirao u Prvoj muškoj gimnaziji. Studirao je i diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom "Život i književni rad Frana Vladimira Mažuranića".

Na znanstveno-nastavnom planu, kao i u kontekstu riječkog i hrvatskog književnog i kulturnog života, objavio je knjigu pod naslovom "Fran Mažuranić – antikonformist", zatim preko 80 znanstvenih radova, 45 stručnih radova, kao i nekoliko stotina priloga u raznim publikacijama i u dnevnom tisku iz područja hrvatske, europske i svjetske književnosti, sudjelujući istodobno u više znanstvenih projekata, od kojih treba apostrofirati "Zavičajno određenje Mažuranića" i "Polemike Antuna Gustava Matoša i Miroslava Krležu".

U svom radnom vijeku dr. sc. Babić je do umirovljenja bio redoviti profesor na Filozofskom fakultetu u Rijeci, neko vrijeme i predstojnik Filološkog odjela i dekan Pedagoškog (Filozofskog) fakulteta u Rijeci.

U gradu Novom Vinodolskom, kao i u nekadašnjoj integralnoj općini Crikvenica sudjelovao je osobno i veoma angažirano u cjelokupnom životu ovog prostora kao urednik *Vinodolskog zbornika*, a osobito na planu pisane riječi i identifikacije Novoga Vinodolskog sve do studentskih dana.

Djelotvorno je sudjelovao u organiziranju najrazličitijih kulturnih akcija u našem gradu, težeći pri tome da na znanstvenoj razini pruži adekvatan doprinos interpretaciji novljanskih književnika Frana Vladimira i Ivana Mažuranića, inzistirajući posebno na osvjetljavanju polivalentne zavičajne novljanske dimenzije.

Pokojni BRACO, neka mi bude dopušteno da ga tako po domu i

uobičajeno kao u našim osobnim kontaktima oslovim, sudjelovao je u kreiranju i realizaciji drugih tekstova o Novom kao član Uredništva spomen-knjiga Narodne čitaonice, kao glavni i odgovorni urednik *Novljanskoga zbornika* i *Fotomonografije grada Novog Vinodolskog*, godišnjaka *Novljanska travica* i *Zbirke novljanskih žitaka*, a priredio je i knjigu *Temeljna literatura i kronologija o Novom Vinodolskom*.

Više godina bio je član Upravnog odbora Narodnog muzeja i galerije, a u jednom mandatu i predsjednik Narodne čitaonice i knjižnice.

Za sve ovo što je u ovom tužnom i bolnom času spomenuto, kao i za ono što nije nabrojeno, Gradsko vijeće Novoga Vinodolskog za 1996. godinu dodijelilo je prof. dr. sc. Dragomiru Babiću NAGRADU ZA ŽIVOTNO DJELO.

Mnogobrojna novljanska književna izdanja tiskana su uz recenziju pok. prof. Babića, pa mu u ovom tužnom rastanku u ime *Čakavskog sabora*, katedre "Novljansko kolo", Novljanskoga književnog kruga i Kruga pjevača novljanskoga narodnog kola izražavam veliku zahvalnost za ljubav koja ga je motivirala kada nam je bespogovorno pomagao.

Pokojni Braco, kao svaki autohtoni, elementarni i preponosni Novljanin, bezgranično je volio svoj grad, njegove narodne običaje i čakavštinu, kao i novljanske glamurozne prirodne ljepote, ali ne na uskogrudni, malograđanski, provincijski lokalpatriotski, već na analitički i inteligentan način. Tvrdio je bez sustezanja, s puno samokritičnosti, kako je on kao čovjek svojevrsna slika i prilika vrlina i mana Novljanina i novljanskog mentaliteta.

Pok. dr. sc. Babić mnogo je hvalevrijednog učinio iz svoga životnog programa, jer je njegovo životno geslo bilo, a to je preporučivao i svojim suradnicima i prijateljima: "Zapisuj i bilježi, jer ono što nije zapisano kao da se nije niti dogodilo!"

Držeći se toga svog životnog *creda*, stalno je skupljao, kako sam govori i zapisuje u "4. novljanskom zborniku", mnogo materijala za svoju novu knjigu *Novljanske stranice*, za koju treba raditi još nekoliko godina. "Istodobno valja kazati", nastavlja Braco, "da me moje obveze profesora na Filozofskom fakultetu u Rijeci zasada priječe da se u ovom trenutku posvetim pisanju jedne ovakve knjige o Novom i Novljanima, kako činjenice i spoznaje ne bi potonule u oceanu zaborava, a ta priprema knjige zahtijeva, da se metaforički izrazim, cijelog čovjeka."

Tako je Novljanin Braco zamišljao svoje slobodno vrijeme u mirovini, no neumoljiva sudbina okrutno je prekinula Bracinu viziju budućnosti.

Uvjeren sam da će odgovorni čimbenici grada Novog Vinodolskog iz moralnih razloga smoći snage i potrebna materijalna sredstva da se gotovo

dovršeni rukopis knjige objavi i da se Novljani još jedanput zahvale dr. sc. Babiću za ljubav i nastojanja da činjenicama potvrdi novljanski realitet i identitet građana Novoga. Vjerujem da se u ovoj tužnoj prigodi moramo zavjetovati nad otvorenim Bracinim posljednjim prebivalištem da ćemo ovaj zavjet ispuniti.

Dragi naš Braco! Približio se je čas našeg vječnog rastanka. Teško je sedamdesetjednogodišnji život sažeti u nekoliko stranica, pa mi oprostite ako sam nešto značajno iz Tvog života zaboravio spomenuti.

Koristim se ovom tužnom prilikom da izrazim iskrenu tugu i duboku sućut u ime svih građanki i građana starodrevnog grada Novoga Vinodolskog, svih tvojih prijatelja i poznanika, novljanskih kulturnih institucija i udruga, posebno Gradskog muzeja i Čitaonice, Grada Novog Vinodolskog, športskih udruga i Čakavske katedre, Tvojim sestri Andrini, bratu Jurju i njegovoj obitelji, obitelji pokojnog brata Vlatka i ostaloj tugujućoj rodbini.

Va ovon velon novljanskon cimiteru, najmirnijem delu našega starodrevnoga kamenitoga grada, va kon počivaju najdraže naše uspomene na naše bake i djedove, majke i očeve, braću i sestre, baš onako kako je rekao hrvatski književnik, Novljanin Frana Mažuranić – "moje najdraže uspomene leže baš pod kamenom".

Eto i mi, okupljeni na ovom posljednjem rastanku s našim Bracom, polažemo u ovu škrtu primorsku zemlju i pod kamen još jednu preuranjenu novljansku uspomenu našega zajedničkog druženja i življenja, posmrtno ostatke našeg poštovanog Novljanina DRAGOMIRA – BRACE – BABIĆA.

Uz morsku obalu, uz refule juga i bure, pod krošnjama borova i čempresa, uz šum morskih valova, koji će Ti pjevati uspavanku mirnog i vječnog sna, počivaj mirno u rodnoj grudi voljenoga primorskog grada Novoga Vinodolskog.

Neka je velika i iskrena hvala i vječna slava našem dragom pokojniku
NOVLJANINU PROF. DR. SC. DRAGOMIRU BABIĆU!

Pročitao:
Srećko Kabalin